

Stetsyuk A.,
uzyskanie wyższego wykształcenia
poziom pierwszy (licencjat).
specjalność 072 «Finanse, bankowość i ubezpieczenia»;

kierownik:

Parkhomenko V.,
Doktor nauk ekonomicznych,
Profesor nadzwyczajny Katedry Zarządzania, Marketingu i Administracji
Publicznej;
Narodowa Akademia Statystyki, Rachunkowości i Audytu (Kijów)

GLOBALIZACJA JAKO KIERUNEK POLITYKI GOSPODARCZEJ

Wśród zjawisk gospodarczych charakteryzujących procesy gospodarcze współczesnego świata dużym zainteresowaniem cieszy się zjawisko globalizacji. Jego zwolennicy podkreślają jego obiektywizm, charakteryzują go jako najnowszy etap internacjonalizacji życia gospodarczego, dzięki odkryciom naukowym i technicznym w dziedzinie komunikacji i innych technologii. Globalizacja umożliwia pełniejsze wykorzystanie zalet międzynarodowego podziału pracy, zwiększenie efektywności funkcjonowania gospodarki światowej, zapewnienie wzrostu poziomu życia oraz rozwiązanie wielu problemów społecznych i środowiskowych.

Globalizację definiuje się zazwyczaj jako proces lawinowego kształtowania się jednolitej światowej przestrzeni informacyjno-finansowej, w wyniku postępu technologii informatycznych, zwłaszcza elektronicznych środków komunikacji, transmisji, przechowywania i przetwarzania danych. Gwałtowny rozwój międzynarodowej sieci informacyjnej, który doprowadził do wielokrotnego przyspieszenia przepływu informacji gospodarczej i finansowej, radykalnie zmienił obraz światowej gospodarki. Współczesny skok w rozwoju technologii informatycznych nie tylko zbliża do siebie gospodarki poszczególnych krajów, ale także prowokuje zmiany w charakterze globalnego podejmowania decyzji gospodarczych, które dotyczą samych losów narodów, istnienia dużych podmiotów państw narodowych. To w dużej mierze determinuje niejednoznaczność ocen globalizacji i jej konsekwencji. Optymiści widzą w tym zjednoczenie ludzi spowodowane Internetem i powszechnymi źródłami masowej informacji, przełamanie granic wyznaczających wzajemne odrzucenie i niezrozumienie między narodami różnych kultur, co powinno osłabić pozycję państw jako mediatorów między obywatelami a światem zewnętrznym, zmniejszyć rolę krajowych ośrodków emisji jako podmiotów regulacji monetarnej. Poszczególne narody muszą wyraźnie przekazać swoje suwerenne prawa międzynarodowym organizacjom finansowym i politycznym, które zapewnią jeden uniwersalny porządek gospodarczy i system globalnego społeczeństwa obywatelskiego. Zwolennicy zachowania specyfiki życia kulturalnego i gospodarczego, chroniący własne wartości, które nie mieszczą się w kontekście jednorodnego liberalnego świata, przedstawiani są jako potencjalni przeciwnicy korzystnych skutków globalizacji, konserwatyści stojący na drodze filaru

droga ludzkości, strażnicy ocalałych tradycji totalitarnych. Punkt krytyki globalistów skierowany jest pod adresem zwolenników zachowania dużych, niepodległych państw, zdolnych do ograniczania wpływu procesów globalizacyjnych na gospodarkę narodową. Wiara zwolenników globalizacji w jej wyjątkowo korzystne skutki opiera się w dużej mierze na osiągnięciach współczesnej nauki, jej filozofii pozytywistycznej, na potencjale racjonalizmu, który ich zdaniem pozwoli rozwiązać problem modernizacji gospodarki światowej.

Aby określić konsekwencje globalizacji dla gospodarki narodowej, warto rozważyć argumentację zwolenników liberalnego scenariusza globalizacji, jego mocne i słabe strony [1]. Gospodarka światowa osiągnęła taki poziom podziału pracy, przy którym wytwarzanie większości rodzajów produktów – zarówno prostych, jak i skomplikowanych technicznie – w obrębie poszczególnych państw narodowych staje się nieefektywne. Ogromna ilość półproduktów i wyrobów składowych przekracza granice państw, dlatego nie można powiedzieć, że produkt finalny jest efektem produkcji krajowej. Ci, którzy dążą do samowystarczalności, samowystarczalności i wspierają w tym celu krajowego producenta, przerywają ten globalny łańcuch dostaw i usuwają się z systemu rynku międzynarodowego, a co za tym idzie, z systemu międzynarodowego podziału pracy. Integracja z gospodarką światową polega na wzajemnym otwarciu rynków towarowych i kapitałowych. Głównym zadaniem do rozwiązania jest kwestia przewalutowania walut krajowych, wyboru zasad i mechanizmów ustalania kursów walut. Praktyka światowa, zauważa, obiektywnie świadczy o ograniczeniu pola działania walut narodowych, zwłaszcza małych krajów, gdyż ograniczają one możliwości handlu międzynarodowego. W krajach rozwiniętych istnieje tendencja do ujednoczenia walut narodowych, czego przykładem jest realizacja porozumień pomiędzy dwunastoma państwami europejskimi w sprawie stworzenia wspólnej waluty – euro. Przyczyn destabilizacji waluty krajowej leżą wyłącznie różnice w krajowej polityce pieniężnej poszczególnych krajów, jej nadmierna miękkość, nadmierna emisja prowadzona przez banki centralne pod presją rządu i społeczeństwa [2].

Wyjściem jest użycie twardej waluty (dolarów, euro) zamiast waluty krajowej. W przypadku małych krajów można to zrobić jawnie, a w przypadku dużych w formie polityki izby walutowej, w ramach której kraj wprowadza do obiegu taką liczbę krajowych środków płatniczych, jaka odpowiada jego rezerwom złota i waluty po sztywno ustalonej Kurs wymiany. Praktyka pokazała, że zastosowanie tego programu w Meksyku i Argentynie doprowadziło do znaczących wstrząsów gospodarczych i finansowych, spadku produkcji krajowej, wzrostu zadłużenia zagranicznego, utraty niezależności ekonomicznej i niespłacania długów publicznych. Dlatego powodem niedopuszczania takich krajów do międzynarodowej współpracy gospodarczej nie są czynniki ekonomiczne, ale polityczne.

Bibliografia

1. Teoretichni osnovi ekonomichnoyi polityki : navchalniy posibnyk / P. P. Nesenenko, O. A. Artemenko, O. E. Patlatoy. K. : FOP Gulyaeva V. M., 2019 306 s.

2. EkonomIchna globalizatsiya i superechnosti strukturnoyi politiki derzhavi.
URL: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=5055>

Білоус Г.П.
здобувачка вищої освіти
другого (магістерського) рівня,
спеціальності 071 «Облік і оподаткування»,
освітньої програми «Облік, аудит та оподаткування»;
науковий керівник:

Шульга С. В.
доктор економічних наук, професор,
професор кафедри обліку, аудиту та оподаткування;
Національна академія статистики, обліку та аудиту (м. Київ)

ПРОБЛЕМИ ТА РІШЕННЯ ВИКОРИСТАННЯ РОЗРАХУНКІВ З ПОКУПЦЯМИ ТА ЗАМОВНИКАМИ

Стратегічне значення мають розрахунки підприємства з покупцями та замовниками, для будь-якої галузі та форми власності. Безпосередньо впливають результати цього процесу впливають на фінансову стійкість, базу оподаткування підприємства, виконання плану доходів та витрат і, як результат, на досягнення стратегічних цілей його розвитку в умовах ринку та забезпечення конкурентоспроможності, прибутковості господарської діяльності.

На управління грошовими потоками впливають ризики сучасного монетарного ринку. Скажімо розрахунки підприємства з покупцями та замовниками, яка потребує використання достовірних методів оцінки, адже є активом, що характеризує перспективну ліквідність діяльності суб'єкта господарювання.

Необхідність підвищеної уваги до стану розрахунків з покупцями та замовниками пов'язана із врахуванням змін бізнес-середовища. Це змушує суб'єктів господарювання знаходити нові підходи до оптимізації цього процесу, опрацьовувати нові форми та методи аналізу з розрахунків покупцями та замовниками, розробляти системи оцінки показників стану розрахунків з використанням новітніх досягнень у галузі сучасних інформаційних технологій для автоматизації обробки потрібної інформації та прийняття відповідних управлінських рішень. Невід'ємною частиною системи бухгалтерського обліку підприємства та його фінансової звітності є методика обліку, аналізу та аудиту розрахунків підприємства з покупцями та замовниками. Їх важливість визначається балансом теорії та практики вітчизняного бухгалтерського обліку відповідно до вимог міжнародних стандартів.